

Unistuste raamatulaegas

Ilus talvine vara hommik. Ärkan koos tõusva päikesega, ta paitamas on mu põske, mida tundes ma ennast väiksel sirutan. Tervitan päikest oma naeratusega, tänutäheks soojendab ta üles minu unest jäätunud silmad. Laen ennast selle energiaga, mida ta mulle pakkumas, ja sean ennast akna äärde, et näha loodust, mis justkui ime. Tõusev päike muudab kõik, mis öösel tundunud jube, eriliselt hingematvaks. Lumi, mis õhtul näis hirmus, on nüüd märkamatult muutunud säravaks kristallvaibaks, mis veidi pimestab. Kogenud seda imet, sean sammud elutoa poole, mis loodud kui lugemiseks.

Äratan kaminas ellu tule ja maitsestan seda kirsipuu koortega, mis toa hõrgult lõhnama paneb. Asetan ennast diivanile, kus tunnen end kui õndsuse pesas. Terve tuba näib kui muinasjutuline kirjanduseläte, kus igat mööblieset on katmas raamatute armee, nad ootamas on hetke, mil saaksid sind rihtida oma saladustega, mida nad oma paksude ja säravate kaante vahel peidavad. Seda ruumi tõesti saaks pidada pangaks, mida röövides saaksid vaimselt miljonäriks. Kõike hinnalist on kaitsmas mu koer, kes sõbralikult minu juurde tervitades on tulnud, seda lahkust ta halvale ei pakuks, vaid näitaks tolele hambaid.

Lõpuks, peale pikka mõtisklemist sirutan välja oma käe, et riulilt jõuaks mu poole raamat, mis mulle kui eriline aare, sest seda lugedes kaotan kõik oma hirmud ja valud. See aare juba kaugelt on särab oma uhkes välimuses ja oma suure pealkirjaga. Veetes lugedes pikema aja, väsivad silmad. Puhkuseks tõusen tasakesi püsti, sammun „laeka“ nurka, kus asetseb vana didgeridoo, mis ka oma välimusest teistele alla ei jää. Instrument on peensusteni viidud, iga muster näib kui kunstniku elutöö. Viimaks puhun kogu jõuga pilli. Heli võnked võiks kui äratada ellu kõik need esemed, kes ennast siia elama on seadnud. Sean ennast uuesti diivanile, et jätkata sealt, kust pooleli jäin. Niimoodi veedan ma terve päeva tehes seda, mis kõige meelepärasem.

Markus Andres Villand

10. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium